

Dag 105, vrijdag 6 juli 2018. Wat een dag weer op de Camino! Als ik Villafranca uitloop en bij het eerstvolgende dorp ga ontbijten komen even later de 4 IJslandse dames erbij en zo weer een gezellige start van de dag. Ik loop verder en verderop komt een vrouw in tegengestelde richting aangelopen. We blijven allebei staan. Han? Dian? Ja, we zijn het echt! We hebben voor Astorga een stuk samen gelopen en toen vertelde ze al van haar plan om na Ponferrada een stuk verder te lopen en dan weer terug, omdat ze toch dagen genoeg over had. Wel weer "toevallig" dat we elkaar nog tegenkomen. En dan langzaam richting el Cebreiro, een stevige klim, maar op een of andere manier gaat het dalen en klimmen met de resterende jicht makkelijker dan vlak lopen. Nee het is nog niet 100%, maar het is te doen, dus ik blijf gaan. Het is één van de mooiste dagen met schitterend weer en een dito uitzicht onderweg. Wat is Galicia mooi! In La Faba nog een kleine pauze en dan de laatste 5 kilometer naar boven. De beloning is groot, want als ik het dorp in loop richting de Municipal loopt er iemand langs, kijkt, en zegt Han? Ik kijk om en schreeuw Kim!!! Het is Kim uit Australië en we vliegen elkaar in de armen, zo blij elkaar weer te zien! Stephen will be surprised! zegt ze, en we lopen richting de bar waar zij zitten. Ik loop naar binnen en als Stephen opkijkt en mij in mijn oranje shirt ziet zijn er twee ogen verbaasd en vier ogen heel blij. Ook wij vliegen elkaar in de armen! Hi Han, am I glad to see you! Ik ben nog zweterig van het lopen, maar dat maakt niet uit. Een klopp op elkaars rug en houden elkaar stevig vast. We zouden elkaars pas in Australië zien, en niet al na 10 dage! Ik ga ik eerst naar de Municipal en douchen. Daarna terug naar de bar en we praten bij onder het genot van een wijntje, en voor mij Cerveza con lemon, Spaanse Radler zeg maar. Ik word voorgesteld door Stephen aan 4 Canadese dames, Sheryl, Debby, Alice en Wendy. Dan naar een speciale pelgrimsmis om 18:00 uur, en wie zie ik daar links voor in de kerk zitten? Elliot, die ik sinds León niet meer gezien heb. Voor beiden was het afscheid daar speciaal en mooi om elkaar dan toch weer te zien. Stephen en Kim gaan in hun Albergue eten en ik ga met Elliot naar de bar waar straks de TV aangaat voor de voetbalkraker België-Brazilië, om daar het menu Peregrino te eten. En langzaam stroomt de bar vol, 4 Canadese dames, intussen zijn ook de IJslandse dames gearriveerd, Paul en Sandra zijn bij het eten aangeschoven en ook Stephen en Kim zijn voor achten terug. We kletsen meer dan dat we TV kijken, maar dat is alleen maar mooi. Op de achtergrond wint België van Brazilië en dan barst het feest helemaal los en gaat Spotify op met 500 miles, en iedereen zingt het nummer van de Proclaimers uit volle borst mee. Dan gaan we terug naar de Municipal en kijken we naar de ondergaande zon, prachtig! Aan het eind van de dag was het gaan regenen, maar die is gelukkig weggetrokken. En als we naar ons bed lopen blijken Elliot en ik boven elkaar in één stapelbed te slapen... En zo eindigt een van de mooiste dagen van de Camino tot nu toe, vol toevallige momenten op gepaste wijze!

